

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: **Město Zábřeh**, IČ: 00303640,
sídlem Masarykovo náměstí 510/6, 78901 Zábřeh,
proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**,
sídlem Maltézské náměstí 1, 118 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 7. 6. 2024, č. j. MK 44188/2024 OLP,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra kultury ze dne 7. 6. 2024, č. j. MK 44188/2024 OLP, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovanému se ukládá, aby žalobci ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku poskytl protokol (zápis) z jednání expertní komise druhého kola hodnocení žádostí o poskytnutí podpory v rámci iniciativy Rozvoj regionálních kulturních a kreativních center, výzva č. 0231/2022.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3000 Kč, a to do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra kultury ze dne 7. 6. 2024, č. j. MK 44188/2024 OLP (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr kultury potvrdil prvostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2024, č. j. MK 24542/2024 KST (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím odmítl žalovaný na základě § 8a odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. g) zákona č. 106/1999 Sb., zákon o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), poskytnutí informací požadovaných v žalobcově žádosti ze dne 1. 3. 2024.
3. Žalobce dne 18. 12. 2023 poprvé žádal žalovaného (dále jen „první žádost o informace“) o poskytnutí protokolu z jednání expertní komise druhého kola hodnocení žádostí o poskytnutí podpory v rámci iniciativy Rozvoj regionálních kulturních a kreativních center (velká kulturní a kreativní centra), výzva č. 0231/2022 (dále jen „zápis z jednání expertní komise“). Žalovaný zčásti vyhověl první žádosti o informace, přičemž uvedl, že poskytované informace jsou uvedeny v zápise z jednání expertní komise. Zároveň žalovaný částečně odmítl první žádost o informace, neboť zápis byl podle § 8a odst. 1 informačního zákona anonymizován.
4. Žalobce dne 29. 2. 2024 podruhé žádal žalovaného (dále jen „druhá žádost o informace“) o poskytnutí zápisu z jednání expertní komise. Žalobce konstatoval, že žalovaný při vyřizování první žádosti o informace kromě osobních údajů fyzických osob, jichž se týkalo částečné odmítnutí žádosti, anonymizoval i všechny údaje o podpořených a nepodpořených projektech kromě pěti projektů z Olomouckého kraje. Podle žalobce poskytnutí informací o podpořených a nepodpořených projektech nebylo rozhodnutím žalovaného nijak odmítnuto, proto opakovaně požádal o poskytnutí zápisu z jednání expertní komise s vyloučením tam uvedených osobních údajů fyzických osob. Žalovaný odmítl druhou žádost o informace za použití ustanovení § 8a odst. 1 a ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona, neboť kromě ochrany osobních údajů by poskytnutím informace mohlo dojít k porušení rovnosti účastníků správního řízení.
5. Žalobce dne 19. 3. podal rozklad proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, který byl ministrem kultury dne 7. 6. 2024 zamítnut a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Zároveň ministr kultury uvedl, že část požadovaných informací je dostupná ve výsledcích výběrového řízení o poskytnutí podpory zveřejněných na webových stránkách Ministerstva kultury.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. V první žalobní námitce žalobce namítá, že nad rámec toho, co již bylo zveřejněno nebo poskytnuto žalovaným, požadoval informace o podpořených a nepodpořených projektech, číslech projektu, názvy projektů, žadatele, kraj, výše celkových nákladů, výše požadované dotace, výše navržené dotace a body celkem (dále jen „požadované informace“). Požadované

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

informace jsou součástí zápisu z jednání expertní komise. Podle žalobce tyto požadované informace nelze kategorizovat jakožto osobní údaje fyzických osob, které by podléhaly anonymizaci. Žalobce taktéž nerozumí postoji žalovaného poskytnout veškeré informace o projektech z Olomouckého kraje, ale již ne z ostatních krajů. K webovým stránkám Ministerstva kultury žalobce uvádí, že zde nejsou uvedeny všechny informace, o které žádal, a které jsou v zápisu z jednání expertní komise. Chybí zde podrobnější popis projektu, celkové náklady, požadovaná dotace, navržená dotace a body celkem.

7. Ve druhé žalobní námitce žalobce namítá, že na základě skutečnosti, že jeden účastník řízení podá žádost o informace, přičemž mu bude povinným subjektem vyhověno, a ostatní účastníci nikoli, nemůže být porušena rovnost účastníků řízení. Dotační řízení bylo ukončeno v loňském roce a o rozdělení dotací bylo již rozhodnuto. Žalobci rovněž není známo, jakým způsobem by bylo ohroženo rovné postavení účastníků řízení z ostatních krajů, tedy proč by se neměl dozvědět o tom, jak dopadly ostatní projekty v rámci celé České republiky. Rozdělování dotací je nakládání s veřejnými prostředky, přičemž ty byly rozdělovány v rámci celé země.
8. Žalovaný setrvává na svých závěrech vyplývajících z napadeného rozhodnutí.
9. K první žalobní námitce uvedl, že žalobce sice požadoval poskytnutí celého zápisu z jednání expertní komise, nicméně většina těchto informací mu byla poskytnuta v rámci napadeného rozhodnutí prostřednictvím odkazů na webové stránky. Žalovaný konstatuje, že ve zveřejněných výsledcích je možné najít právě požadované údaje, tj. podpořené projekty, nepodpořené projekty, žadatele, kteří odstoupili, číslo projektu, název projektu, žadatel, kraj a přidělená výše dotace. Dále žalovaný připomíná, že o tom, jak byly podpořeny ostatní projekty v rámci celé republiky, byla veřejnost informována zveřejněním výsledků na webových stránkách Ministerstva kultury, přičemž žalobci byl tento odkaz taktéž poskytnut v rámci napadeného rozhodnutí.
10. K druhé žalobní námitce uvádí žalovaný, že v rámci výzvy č. 0231/2022 byl jednoznačně uveden způsob kvantitativního a následně kvalitativního posouzení expertní komisí za následného doporučení k rozhodnutí ministra. V rámci jednání expertní komise proběhlo zhodnocení výsledků a doporučení projektů k podpoře. Ohledně pořadí projektů se stejným počtem bodů pak rozhodovalo hlasování či výrok prosté většiny hodnotitelů. V každém kraji rozhodovala expertní komise v jiném složení. Tyto komise rozhodovaly na základě jiného rozpočtu, tj. pro každý kraj byla stanovena individuální výše peněžních prostředků podle velikosti kraje. Každý kraj měl vlastní fixní rozpočet, z něhož byly následně poskytovány finanční příspěvky v rámci výzvy č. 0231/2022, a také vlastní metodiku hodnocení projektů. Podle žalovaného nelze srovnávat projekty napříč jednotlivými územními celky, neboť byly hodnoceny jinými hodnotiteli a striktně územně členěny.
11. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného namítá, že na uvedených odkazech na webové stránky nejsou uvedeny všechny požadované informace. Žalobcovu žádost nelze vnímat jakožto žádost „o většinu“ informací, a proto nadále požaduje poskytnutí celého zápisu z jednání expertní komise.
12. Dále žalobce v replice namítá, že žalovaný opět nevysvětlil, v čem spočívá ohrožení rovného postavení všech účastníků řízení. Vzhledem k tomu, že se žalovaný vyjádřil k žalobcově projektu tak, že *„hodnocený projekt nedosahuje svou kvalitou, rozsahem, přidanou hodnotou vyjádřenou očekávaným výstupem kvality nejlépe vyhodnocených projektů doporučených expertní komisí k podpoře“*, žalobce zajímá, jak byly hodnoceny ostatní projekty zapojené do výzvy,

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

aby se pro příště „poučil“. Ostatně hovoří-li žalovaný v množném čísle o kvalitě *nejlépe vyhodnocených projektů*, má tím na mysli přihlášené projekty z celé České republiky, protože z Olomouckého kraje byl doporučen pouze jeden projekt. V neposlední řadě se jedná o nakládání s veřejnými prostředky.

III. Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili (souhlas žalovaného byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Při posouzení věci vycházel městský soud z následující právní úpravy.
15. Podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) *„svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.“*
16. Podle § 3 odst. 3 informačního zákona *„informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.“*
17. Podle § 8a odst. 1 informačního zákona *„informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.“*
18. Právními předpisy upravujícími ochranu osobních údajů jsou jednak nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „nařízení GDPR“), jednak tuzemský adaptační zákon č. 110/2019 Sb., zákon o zpracování osobních údajů.
19. Podle čl. 4 bod 1) nařízení GDPR *„pro účely tohoto nařízení se rozumí „osobními údaji“ veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.“*
20. **K první žalobní námitce městský soud uvádí**, že žalovaný odmítl druhou žádost o informace za použití ustanovení § 8a odst. 1 a ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona, kdy kromě osobních údajů fyzických osob (členů expertní komise) anonymizoval i všechny

údaje o podpořených a nepodpořených projektech kromě pěti projektů z Olomouckého kraje.

21. Městský soud konstatuje, že žalovaný při vyřizování první žádosti o informace postupoval správně, když anonymizoval osobní údaje členů expertní komise. Zároveň městský soud dodává, že žalovaný nepostupoval správně, když anonymizoval i všechny údaje o podpořených a nepodpořených projektech kromě pěti projektů z Olomouckého kraje. Podle městského soudu nelze označit informace o dalších projektech, tedy informace o podpořených a nepodpořených projektech, číslech projektů, názvy projektů, žadatele, kraj, výše celkových nákladů, výše požadované dotace, výše navržené dotace a body celkem, za informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby. Podle městského soudu by informace přímo o žadatelích mohly za jistých okolností podléhat režimu nařízení GDPR, ale to pouze za splnění prvního předpokladu, tedy že se jedná o fyzické osoby (osobní údaj ve smyslu nařízení GDPR označuje informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě, nikoliv právnické osobě).
22. Městský soud ve vztahu k požadovaným informacím (informace o projektech z ostatních krajů) uzavírá, že žalovaný je nemohl zcela anonymizovat podle § 8a odst. 1 informačního zákona tak, jak učinil právě při vyřizování první a druhé žádosti o informace. Jak již uvedl městský soud výše, informace o podpořených a nepodpořených projektech (čísla projektů, názvy, žadatele právnické osoby apod.) nelze označovat za informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, ve smyslu nařízení GDPR, na které žalovaný ve svých rozhodnutích odkazuje.
23. Nicméně samotné vyřízení první žádosti o informace není v posuzované věci součástí správního řízení. Správní žaloba a jí předcházející rozklad k ministru kultury se týkají vyřízení druhé žádosti o informace. Odmítnutí druhé žádosti o informace se opírá nejen o § 8a odst. 1 informačního zákona, ke kterému se již městský soud vyjádřil výše, ale i o § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona, se kterým se městský soud vypořádává níže.
24. Při posouzení druhé žalobní námitky vycházel městský soud z následující právní úpravy.
25. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny „*státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.*“
26. Podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona „*povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud byla vytvořena nebo získána v přímé souvislosti se soudním, rozhodčím, správním nebo obdobným řízením, a to i před jeho zahájením, a její poskytnutí může ohrozit rovnost účastníků tohoto řízení.*“
27. **K druhé žalobní námitce městský soud uvádí,** že judikatura Nejvyššího správního soudu vychází ze skutečnosti, že při výkladu zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vždy zohlednit, že tento zákon je realizací čl. 17 odst. 5 Listiny, a proto „*je nutné zvolit takový postup, který ve svých důsledcích fakticky nezužuje rozsah ústavně zaručených práv, jinak by se orgán aplikující právo dostal do rozporu jednak s obecnou zásadou výkladu ve prospěch základních práv a svobod a jednak s příkazem šetření smyslu práv a nezneužívání možných*

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

omezení (čl. 4 odst. 4 Listiny)“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001-38, publikovaný pod č. 74/2004 Sb. NSS). To však neznamená, že by soud neměl respektovat zákonnou dikci § 11 odst. 1 písm. g) citovaného zákona, z níž vyplývá, že povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud byla vytvořena nebo získána v přímé souvislosti se správním řízením, a to i před jeho zahájením, a její poskytnutí může ohrozit rovnost účastníků tohoto řízení.

28. Nejvyšší správní soud k této výjimce z obecné povinnosti poskytovat informace podle § 11 odst. 1 písm. g) uvádí, že *„ustanovení informačního zákona umožňující odmítnout poskytnutí požadovaných informací je potřeba vykládat restriktivně tak, aby k omezení ústavně zaručeného práva na informace docházelo jen v nezbytných případech předpokládaných zákonodárcem. Tento závěr vyplývá i z ustálené judikatury, viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 1 As 281/2020-42, č. 4164/2021 Sb. NSS.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2024, č. j. 5 As 179/2024-64).
29. Podle Nejvyššího správního soudu již na základě jazykového výkladu uvedeného ustanovení lze dospět k závěru, že obě zákonné podmínky, při jejichž splnění je možné poskytnutí informací omezit, musí být splněny kumulativně.
30. Prvním nezbytným předpokladem pro aplikaci daného ustanovení je tak vytvoření nebo získání požadované informace, a to právě v přímé souvislosti s některým z vymezených řízení. Pokud není splněn již tento předpoklad, potom nelze dospět k závěru, že informace byla vytvořena či získána v této souvislosti, a je nadbytečné zabývat se naplněním předpokladů dalších, jelikož uvedené ustanovení na daný případ jednoduše vůbec aplikovat nelze. Zákon jednoznačně vymezuje podmínky, které musí být pro uplatnění zákonné výluky naplněny. Požadovaný zápis z jednání expertní komise byl zjevně vytvořen v přímé souvislosti s uvedeným řízením. První předpoklad pro aplikaci § 11 odst. 1 písm. g) byl tak podle městského soudu splněn.
31. Druhým nezbytným předpokladem pro aplikaci daného ustanovení je skutečnost, že poskytnutí informace může ohrozit rovnost účastníků tohoto řízení. Restriktivní výklad § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona klade na povinný subjekt požadavek zdůvodnit svůj postup tak, aby k omezení ústavně zaručeného práva na informace docházelo jen v nezbytných případech předpokládaných zákonodárcem.
32. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se uvádí, že: *„v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů musí povinné subjekty dbát, aby jejich postupem nevznikla újma na právech třetím osobám. Vzhledem ke skutečnosti, že by poskytnutím požadované informace mohlo dojít k porušení rovnosti účastníků správního řízení, bylo rozhodnuto dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) zákona č. 106/1999 Sb. způsobem vyplývajícím z výrokové části tohoto rozhodnutí.“*
33. Ministr kultury v napadeném rozhodnutí uvedl, *„že stejně jako podatelé rozkladu nebyly tyto informace poskytnuty ani ostatním žadatelům, kteří žádali o poskytnutí podpory v rámci iniciativy Rozvoj regionálních kulturních a kreativních center (Výzva č. 0231/2022). Ostatně by jim nebyly poskytnuty ani v případě, že by si je výslovně vyžádali. Za těchto okolností je tak dána rovnost účastníků, resp. žadatelů.“* Dále ministr kultury dodává, že *„[p]oskytnutí ostatních údajů, tj. údajů o poskytnuté podpoře žadatelům v ostatních krajích, by ohrozilo rovné postavení ostatních účastníků, neboť by Ministerstvo kultury nepřipustně poskytlo informaci jinému žadateli, která byla v rámci dotačního řízení adresována výhradně povinnému subjektu.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

34. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí sice uvádí, že *by poskytnutím požadované informace mohlo dojít k porušení rovnosti účastníků správního řízení*, nicméně dále tuto úvahu nijak nerozvíjí, tedy neuvádí, jak konkrétně by mohlo dojít k porušení rovnosti účastníků správního řízení, resp. o jakou rovnost by mělo jít. Ministr kultury tuto vadu prvostupňového rozhodnutí nezhojil, když uvedl, že *stejně jako podatelé rozkladu nebyly tyto informace poskytnuty ani ostatním žadatelům, kteří žádali o poskytnutí podpory (...) Ostatně by jim nebyly poskytnuty ani v případě, že by si je výslovně vyžádali. Za těchto okolností je tak dána rovnost účastníků, resp. žadatelů*. Ministr kultury tak podle názoru městského soudu vyvozuje zachování rovnosti účastníků řízení ze skutečnosti, že žádný další účastník řízení o požadované informace nepožádal, a i kdyby další účastník řízení o ně požádal, žalovaný by mu je stejně nevydal. Městský soud tuto úvahu odmítá, neboť jde proti smyslu a účelu informačního zákona. Skutečnost, že žádný další účastník řízení o předmětné informace nepožádal, a ani skutečnost, že i kdyby někdo další o ně požádal, tak by mu stejně nebyly povinným subjektem poskytnuty, nemůže omezit jednak ústavněprávní a lidskoprávní základ politického práva svobodně vyhledávat a šířit informace podle čl. 17 odst. 4 Listiny, jednak povinnost státních orgánů přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti podle čl. 17 odst. 5 Listiny. Z tohoto důvodu nelze zvolit postup, který by ve svých důsledcích fakticky zužoval rozsah ústavně zaručených práv a povinností.
35. Žalovaný dále rozvádí, že by nepřipustně poskytl informaci jinému žadateli o dotaci, která byla v rámci dotačního řízení adresována výhradně povinnému subjektu (žalovanému). Městský soud uvádí, že se v této části ztotožňuje s námitkou žalobce, který uvedl, že dotační řízení bylo ukončeno v loňském roce a o rozdělení dotací bylo již rozhodnuto. Žalovaný neuvedl, jakým konkrétním způsobem by poskytnutí požadovaných informací o projektech z ostatních krajů ohrozilo rovnost účastníků již skončeného řízení. Vzhledem k restriktivní povaze výjimek z obecné informační povinnosti podle informačního zákona nezbyvá než konstatovat, že samotné tvrzení „*mohlo by dojít k porušení rovnosti účastníků správního řízení*“ bez konkrétních okolností, které by uvedené tvrzení a následný postup povinného subjektu dostatečně zdůvodňovaly, není dostačující pro odmítnutí žádosti o informace podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona.
36. Městský soud uzavírá, že žalobcovu žádost nelze vnímat jakožto žádost „o většinu“ informací, ale jakožto žádost o zápis z jednání expertní komise nezbytně anonymizovaný v rozsahu osobních údajů členů komise. V posuzované věci žalovaný nezdůvodnil anonymizaci informací týkajících se ostatních přihlášených projektů ve všech krajích České republiky. Městský soud konstatuje, že anonymizace informací o projektech z ostatních krajů, a to zejména v rozsahu podrobnější popis projektu, celkové náklady, požadovaná dotace, navržená dotace a body celkem, byla provedena nezákonně. Uvádí-li dále žalovaný, že „*nelze tedy srovnávat projekty napříč jednotlivými územními celky, neboť byly hodnoceny jinými hodnotiteli a striktně územně členěny*“, pak městský soud připomíná, že čl. 17 odst. 4 Listiny zaručuje právo nejen vyhledávat, ale i šířit informace za podmínek stanovených informačním zákonem, přičemž podle městského soudu nelze odmítnout poskytnutí informací z důvodu údajného, budoucího a potenciálně nepřesného srovnávání informací (dat) žadatelem, tedy z důvodu nepřesného srovnávání projektů napříč jednotlivými územními celky.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Z výše uvedených důvodů městský soud rozhodnutí ministra kultury ze dne 7. 6. 2024, č. j. MK 44188/2024 OLP, zrušuje a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Současně uložil povinnost poskytnout žalobci jím vyžádanou informaci, neboť neshledal žádný zákonný důvod, pro který by bylo možno žádosti žalobce nevyhovět.
38. O nákladech řízení rozhodl městský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy ve věci úspěšné žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představují zaplacený soudní poplatek 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. březen 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu